

בישראל

נערכה ברית-מילה לבנו - ובאותו זמן

בפאריס

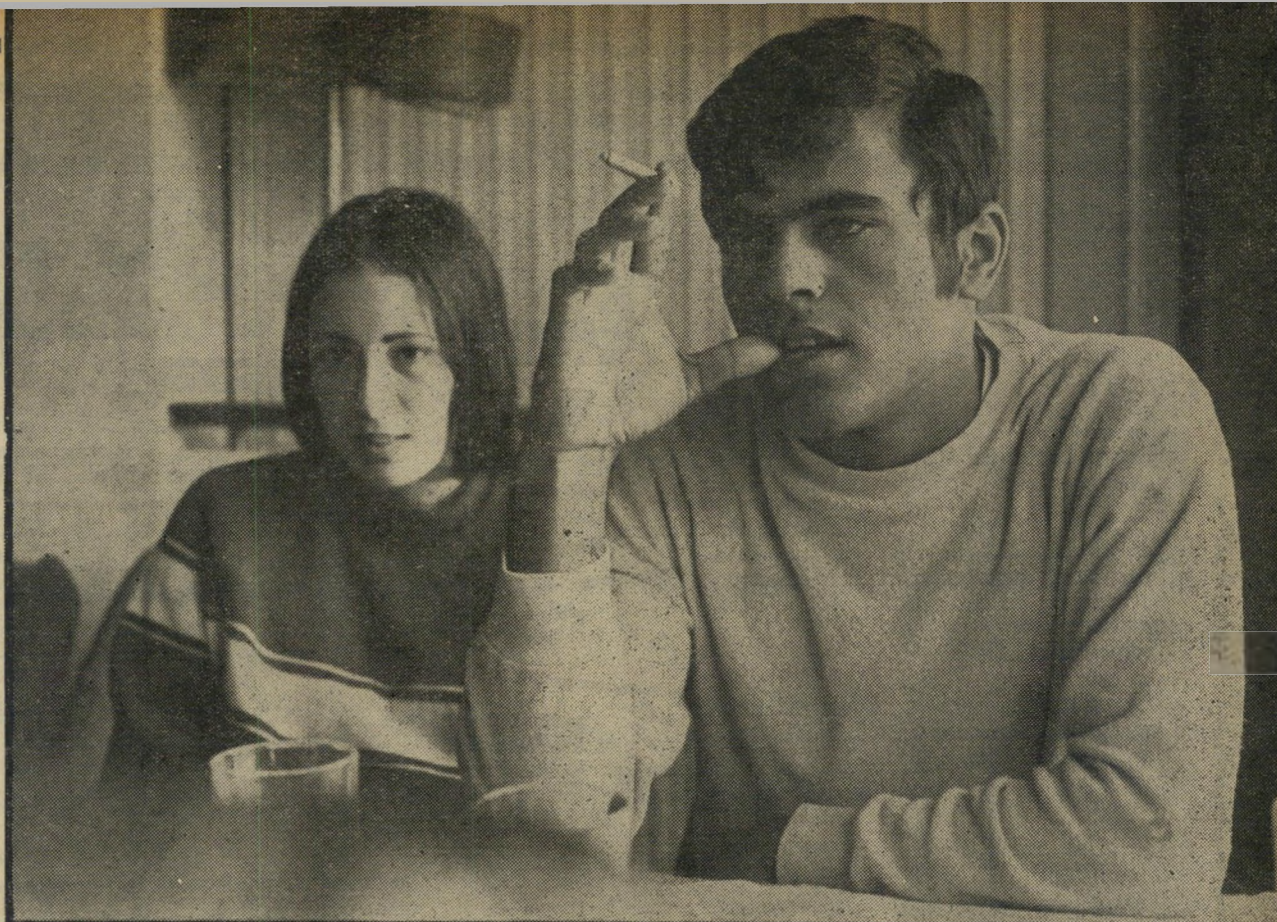
הוא נעצר באשמת גניבה - והערבים טוענים:

לא רוצים להרוג אותו. תשכנעו אותו לחר. זור. הבל על כל יום. כי כשנחליט סוף-סוף להתלבש עליו, נתפסו אותו — וזה יהיה הרבה יותר גרוע. הפציר אריה ניר, נציב שירות בתי-הסוהר, באוזני עורך-הדין של מיכאל, חיים משגב, ובני משפחתו של מיכאל.

המשפחה היתה מוכנה לשתף פעולה. היא העדיפה לראות מיכאל כלוא וחי — מאשר חוסשי ומת.

אך מיכאל סירב להשתכנע. כשלושה חודשים אחרי בריחתו נכנסה אשתו בתיה להריון.

זמן קצר אחרי זה, הצטרף לביתו של הזוג יעקוב רק, שברח מהכלא בעקבות מיכאל חברו — למרות שמועד שחרורו

„הוא התנקש בחיי נציג המחבלים בצרפת!“

היה קרוב. כבר או תכנן מיכאל לעזוב את הארץ. המישרה שיערה זאת, אבל נראה היה שלא הוטרה מכך יתר על המידה. „שיברח לחו"ל, אמר ניר. „ממשלת ישראל לא שמחה כל-כך להחזיק עוד אסיר על חשבונה.“ רק כשנכנסה בתיה לבית-החולים קפלו ברחובות, כדי ללדת את בנה, התחיל המ"צ צוד הגדול. „כל היום וכל הלילה היו שוטרים מסביב לבית-החולים.“ סיפרו בני המשפחה. „הם חיכו שמיכאל יבוא לראות את הבן שלו, ואז יתפסו אותו.“ האח בני ובן-דרדו, שהגיעו לביקור ב-

חופשי. הוא וחברו יעקוב נראו מטיילים בחלאביב, מבקרים בבתי-קפה וקולנוע — ורק המישרה לא הצליחה לגלותם. ההסבר הרשמי לכך היה שמיכאל איננו אלא עבריין הסר-חשיבות, אך המישרה ידעה שיש בידי נשק, וכי הוא לא יהסס להשתמש בו. משום כך, לא התעקשה לתפוס אותו, ותמונתו לא פורסמו ברבים. אומנם לא אחת נתקל מיכאל במארבים מישרתיים, בשעה שביקר אצל אחיו — אך כולם הסתיימו בחילופי-יריות ובבריחה.

„אם אני רוצה אותו, מחר הוא אצלי בבית-הסוהר.“ אמר מפכ"ל המישרה, פנחס קופל, לבני אחיו של מיכאל. „אנחנו

כולם היו שם. סבא וסבתא, אחים ואחיות, גיסים וגיסות. חברים הדוקי מכני סיים, וזקנות בלבוש תימני מסורתי. כולם. הוץ מאבי התינוק עצמו.

שכן מאז נולד בנו, לא זכה מיכאל מחר-סוד, עבריין נמלט, לראותו אלא לרנעים קצרים. הוא היה מתגנב לבית, מעיף מבט בתינוק, ונמלט הלאה.

גם עכשיו הם חיכו לו. שלושה גברים בקונסטה כחולה. „הבולשת פה.“ עברה השמועה בין ה"חוגגים.

אלא שהפעם, ביוזבה הבולשת את זמנה לריק. באותם רגעים שהבלשים ארבו ל-מיכאל פטישי בעקרון הנידחת, היה זה כבר בידיה של מישרת פאריס. יום קר דם לכן, עצרו הצרפתים את מיכאל ואת חברו לבריחה מהכלא, יעקוב רק, בשעה שניסו לגנוב מכונית.

עד כאן, היה הסיפור שיגרתו, בשלב זה, הוא זכה להתפוצץ בכותרות ראשיות ברחבי העולם.

היה זה כאשר אירגוני-המחבלים בפאריס טענו כי מיכאל ויעקוב לא היו כלל עבריינים קטנים — אלא שליחים ישראליים. לטענת הערבים, היו אלה יעקוב ומיכאל שהתנקשו בחייו של מחמוד אל-המשארי, נציג האירגון לשחרור פלסטין בצרפת, על-ידי הסמנת מצצה בדירתו, ו-הפעלתה מרחוק באמצעות גלי רדיו או צילצול סלסוני. המשארי נסע קשה ב-התפוצצות.

טענת הערבים תבססה על העובדה כי שני הישראלים נעצרו בכיכר סמוכה ל-מקום ההתפוצצות, וברשות כל אחד מהם נמצא אקדח.

מאמץ

רציני

כך כמח רצינית הוכחה זו, אפשר ל-יתחובת. אולם דבר אחד, לפחות, ברור: בחודשים הארוכים מאז נמלט מ-כאל פטישי מכלא תל-מונד, לא עשתה המישרה מאמץ רציני לעצרו. מיכאל נמלט מהכלא לפני 11 חודש. עד לאחרונה, כאשר נולד בנו, חי כאורח

האב אביו של מיכאל, משה פטישי — רצף במקצועו — כפי שזולם בברית-המילה של נכדו יואל, בנו של מיכאל. למעלה: מיכאל פטישי ואשתו בתיה, לה נישא בעת שישב בבית-הסוהר.

במבט ראשון, נראו שלושת הגברים רים בקונסטה הכחולה, שחנתה מול ביתה של מישפחת פטישי בנווה-אשכול שבקריית-עקרון, תמימים למראה. מתוך הבית הקטן, שלא נבדל בכלום מהבתים שסביבו, בקעו קולות צחוק והי-מולת חוגגים: יואל, תינוקו של מיכאל פטישי (מחפוד), הוכנס בביתו של אבי-רהם אבינו.

בלשים בברית-מילה

— במכונית קונסטה כחולה עקבו בלשי המישרה אחרי הבאים ויוצאים מביתה של משפחת פטישי ביום החמישי האחרון, בזמן שנערכה ברית-המילה של בנו של העבריין הנמלט. באותו זמן בו נערכה ברית-המילה לבנו יואל, כבר היה מיכאל עצור בידי מישרת פאריס. שני מימי, ידו על המותן — נחמיה, אחיו של מיכאל.